

GYVENIMO ŽODIS

2006 rugpjūtis

“Būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus” (Ef 4,32).

Konkrečiai ir esminė yra ši gyvenimo programa. Tik ja vadovaujantis būtų galima sukurti kitokią, broliškesnę, solidaresnę visuomenę. Ši programa yra dalis plataus projekto, kuris buvo pasiūlytas Mažosios Azijos krikščionims.

Tose bendruomenėse buvo iškovota “taika” tarp žydų ir pagonių, tautų, kurios tuo metu atstovavo susiskaldžiusią žmoniją.

Jėzaus padovanotą vienybę reikia nuolat atgaivinti ir paversti konkrečia, vien tarpusavio meilės įkvėpta socialine elgsena. Štai nuorodos, kuriomis turi remtis mūsų bendravimas:

“Būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus”.

Maloningumas: norėti gero kitiems. Tai - “vienytis” su kitais, priimti kitus ir būti visiškai tuščiais, be savo interesų, be savo idėjų ir išankstinių nusistatymų, kurie užtemdo mūsų žvilgsnį. Taip galėsime pasiimti sau jų naštą, poreikius, skausmus, galėsime pasidalinti jų džiaugsmais.

Tai - įeiti į šalia mūsų esančių žmonių širdis, kad suprastume jų mentalitetą, kultūrą, tradicijas; kad jos, tam tikru būdu, taptų mūsų; kad tikrai suprastume ko jiems reikia ir sugebėtume atpažinti tas vertybes, kurias Dievas pasėjo į kiekvieno žmogaus širdį. Žodžiu: gyventi dėl tų, kurie yra šalia mūsų.

Gailestingumas: priimti kitą tokį, koks jis yra. Ne kokio mes norėtume: su kitu charakteriu, su tom pačiom politinėm idėjom kaip ir mes, su mūsų religiniais įsitikinimais ir be tų trūkumų bei elgsenos, kuri mus taip erzina. Ne, reikia išplėsti širdį ir padaryti ją mokačią priimti visus su jų skirtumais, ribotumu ir menkumu.

Atlaidumas: pamatyti kitą naujomis akimis. Net ir ten, kur labai gerai sugyvenama - šeimoje, mokykloje, darbe – niekada netrūksta nesutarimų, skirtingų nuomonių, įtampos akimirkų. Būna taip: nesikalbam, vengiam susitikti, kad tik neprabiltume apie širdyje įsišaknijusią tikrą neapykantą tam, kas galvoja kitaip nei mes. Stiprus ir reiklus žingsnis yra bandyti pažvelgti kasdien į kiekvieną brolių ir seserį lyg jie būtų nauji, visiškai nauji ir, visai pamiršus patirtus

įžeidimus, viską uždengti meile, su visiška mūsų širdies amnestija, kaip Dievas, kuris atleidžia ir pamiršta.

Tikrąją taiką ir vienybę pasieksime tada, kai maloningumu, gailestingumu ir atlaidumu gyvens ne tik atskiri asmenys, bet ir visi kartu tarpusavyje.

Kaip degančiame židinyje kaskart reikia pajudinti malkas, kad jų neuždengtų pelenai; taip laikas nuo laiko reikia atgaivinti tarpusavio meilės ketinimą, atgaivinti santykius su visais, kad jų neuždengtų abejingumo, apatijos, egoizmo pelenai.

“Būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus”.

Toks nusistatymas turi būti parodytas faktais, konkrečiais veiksmais.

Tai Jėzus parodė, kas yra meilė, kai gydė sergančius, maitino minias, prikėlė mirusius, numazgojo mokiniams kojas. Faktai, faktai - tai yra meilė.

Prisimenu vieną motiną afrikietę: jos dukra Rosandžela neteko akies, po to kai vienas agresyviai nusiteikęs paauglys sužeidė ją nendrės stiebu ir dar iš jos šaipėsi. Nė vienas iš berniuko tėvų neatsiprašė. Tyla, nutrūkę santykiai su ta šeima nuliūdino mergaitės motiną. “Nusiramink – pasakė Rosandžela, kuri jiems atleido – man pasisekė, galiu matyti kita akim!”

“Vieną rytą - pasakoja Rosandželos mama - šio paauglio motina paprašė pakviesti mane, nes blogai pasijuto. Mano pirma mintis buvo: ‘Tik pažiūrėk, dabar atėjo pas mane prašyti pagalbos; turi begalę kitų kaimynų, bet atėjo būtent pas mane, po viso to, ką mums padarė!’

Tačiau čia pat prisimenu, kad meilė neturi ribų. Bėgu pas ją. Ji man atidaro duris ir nualpsta mano rankose. Lydžiu ją į ligoninę ir pasilieku šalia, kol ja ima rūpintis gydytojai. Po savaitės, išėjusi iš ligoninės, ateina į mano namus padėkoti. Priimu ją visa širdimi. Man pavyko jai atleisti. Vėl tarp mūsų atsirado ryšys, dar daugiau: jis visiškai naujas”.

Taip pat ir mūsų dieną gali pripildyti konkrečiai, nuolanki ir supratinga tarnystė - mūsų meilės išraiška. Ji leis pamatyti aplink mus augančią brolybę ir taiką.

Chiara Lubich

Nuo Fokoliarų judėjimo pradžios, 1943 metais, jo nariai stengiasi pereinamąjį savo gyvenimą Šv. Rašto žodžiais. Gyvenimo Žodis yra sakinytis, paimitas iš mėnesio liturgijos, su Chiaros Lubich, judėjimo įkūrėjos, komentarais. Skaitytojams siūloma pritaikyti jį savo kasdieniame gyvenime ir, kiek tai įmanoma, konkrečiais savo patyrimais pasidalinti su kitais. Verčiamas į 85 kalbas bei dialektus, per spaudą, radiją, televiziją bei internetą pasiekia daugiau nei 14 milijonų žmonių.

Moterų fokoliaras

Žirgo g. 1-32 10221 Vilnius

Tel. 277 71 18 – El. paštas: czflituania@post.5ci.lt

Vyrų fokoliaras

Lyglaukio g. 9B 01215 Vilnius

Tel. 215 35 05 – El. paštas: czm@focolare.lt

Leidinytis skirtas Fokoliarų judėjimo Lietuvoje reikmėms